

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Pokorné a soudců JUDr. Víta Pejška a Mgr. Leony Poplerové ve věci exekuce

oprávněného: **JET Money s.r.o.**, IČ 25858246
sídlem Olomouc, Hněvotínská 241/52
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Kňávou
sídlem Olomouc, Sokolská 536/22

proti

povinným: 1. [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE], [REDAKCE]
2. [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE], IČO [REDAKCE]
bytem a místem podnikání [REDAKCE], [REDAKCE]
zastoupeným advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Praha, Slezská 1297/3

pro 31 400 Kč s příslušenstvím a smluvní pokutu – o zastavení exekuce

k odvolání oprávněného proti usnesení Okresního soudu v Chrudimi ze dne 17. 3. 2022, č.j. 22 EXE 883/2016-50,

takto:

- I. Usnesení okresního soudu se ve výrocih I. a III. potvrzuje.**
- II. Usnesení okresního soudu se ve výroku II. mění tak, že oprávněný je povinen nahradit 2. povinnému náklady řízení ve výši 7 514,10 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Němce.**
- III. Oprávněný je povinen nahradit 2. povinnému náklady odvolacího řízení ve výši 6 252,07 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Němce.**
- IV. Ve vztahu mezi oprávněným a 1. povinným nemá žádný z těchto účastníků právo na náhradu nákladů řízení v prvním stupni ani právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným usnesením zastavil exekuci nařízenou pověřením Okresního soudu v Chrudimi ze dne 26. 5. 2016, č.j. 22 EXE 883/2016-16, vedenou u soudního exekutora JUDr. Dalimila Míky, LL.M., Exekutorský úřad Klatovy (výrok I.), oprávněnému uložil povinnost nahradit 2. povinnému náklady řízení ve výši 10 018,80 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Němce do tří dnů od právní moci usnesení (výrok II.) a výši nákladů soudního exekutora stanovil nulovou částkou (výrok III.).
2. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že exekucním titulem se stal rozhodčí nález, který byl vydán na základě smlouvy o spotřebitelském úvěru dle zák. č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru. Povinný č. 2 podal návrh na zastavení exekuce z důvodu neplatnosti rozhodčí smlouvy, rozporu úvěrové smlouvy se zákonem o spotřebitelském úvěru z důvodu neposouzení úvěruschopnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

povinného z důvodu ekonomické závislosti rozhodců na oprávněném, nemožnosti ovlivnit výběr rozhodců. Okresní soud shledal smlouvu o úvěru zcela neplatnou, neboť nebyla posuzována u obou povinných úvěruschopnost, což potvrdil i sám oprávněný. Neplatný je dle okresního soudu i rozhodčí nález, přičemž na straně povinných došlo k bezdůvodnému obohacení. Toto bezdůvodné obohacení však nelze vymáhat v exekučním řízení na základě neplatného exekučního titulu, a proto soud exekuci zastavil podle § 268 odst. 1 písm. h/ o.s.ř. Okresní soud přiznal 2. povinnému právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem – za jeho odměnu za 4 úkony právní služby po 1.770 Kč, 4 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč a 21 % DPH. Náklady exekuce okresní soud exekutorovi nepřiznal, neboť je nepožadoval.

3. Proti usnesení podal včas odvolání oprávněný. Namítal, že smlouva o úvěru č. 22013-7368 byla uzavřena dne 17. 12. 2013 a povinným podle ní byla poskytnuta částka 25 000 Kč. Oprávněný připustil, že zřejmě dostatečně nedostál své povinnosti poskytovatele úvěru, když se spolehl převážně na tvrzení žadatele o úvěr ohledně jeho příjmů a výdajů. Jestliže je v exekučním řízení exekučním soudem smlouva o úvěru prohlášena za neplatnou, pak na straně povinných vzniklo minimálně bezdůvodné obohacení a toto jsou povinni vydat. Namítal, že exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost vykonávaného rozhodnutí a odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3712/2012 a minimálně v rozsahu bezdůvodného obohacení měla být tedy i nadále exekuce vedena. Namítal rovněž, že neplatnost úvěrové smlouvy nemá za následek neplatnost rozhodčí smlouvy. Navrhl, aby odvolací soud usnesení okresního soudu změnil tak, že se exekuce zastavuje v rozsahu částky 23 000 Kč, smluvní pokuty ve výši 1 327 Kč za každý započatý měsíc prodlení od března 2014 do srpna 2015, zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 31 400 Kč od 29. 3. 2014 do 6. 2. 2015 a z částky 18 000 Kč od 7. 2. 2015 do zaplacení, v ostatním rozsahu se exekuce nezastavuje.
4. Povinný č. 2 při odvolacím jednání navrhl potvrzení usnesení okresního soudu.
5. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 o.s.ř.), osobou oprávněnou (§ 201 o.s.ř.), je přípustné a obsahuje náležitosti dle § 205 odst. 1 o.s.ř., usnesení okresního soudu z podnětu odvolání a v jeho mezích přezkoumal (§ 212 a § 212a odst. 1 o.s.ř.), když přihlížel i k důvodům v odvolání výslovně neuplatněným.
6. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem okresního soudu o neplatnosti úvěrové smlouvy z důvodu porušení ustanovení § 9 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, tedy že poskytovatel úvěru nesplnil své povinnosti prověřit úvěruschopnost povinného spláčet spotřebitelský úvěr.
7. Právní vztah mezi účastníky se řídí nejen obecnou právní úpravou smlouvy o úvěru, ale také zvláštní právní úpravou ochrany spotřebitele jako slabší smluvní strany, a to ve znění účinném ke dni, kdy mělo dojít k uzavření smlouvy. Smlouva o úvěru byla uzavřena 17. 12. 2013, tj. předtím než nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“), tedy před 1. 1. 2014, proto je nutné nadále postupovat dle § 3028 odst. 3 o.z., dle kterého se řídí právní poměry ze smluv vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. Tímto předpisem je zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník a zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
8. Podle ustanovení § 497 obchodního zákoníku se smlouvou o úvěru zavazuje věřitel, že na požádání dlužníka poskytne v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a dlužník se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.
9. Podle § 9 odst. 1 zák. č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru ve znění platném do 30. 11. 2016, věřitel před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, či změnou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele spláčet spotřebitelský úvěr, a to na základě dostatečných informací získaných i od spotřebitele, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databázi

umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Věřitel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud je po posouzení úvěruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neplatná.

10. Pro oprávněného tedy platí, že jako podnikatel vystupující vůči povinnému v hospodářském styku nesmí zneužít svou kvalitu odborníka ani své hospodářské postavení k vytváření nebo k využití závislosti slabší strany a k dosažení zřejmé a nedůvodné nerovnováhy ve vzájemných právech a povinnostech stran. Dle výslovné právní úpravy citovaného zákona o spotřebitelském úvěru (§ 9) byl oprávněný jako poskytovatel úvěru povinen provozovat svou činnost s odbornou péčí a s povinnými jako spotřebiteli jednat čestně, transparentně a zohledňovat práva a zájmy spotřebitelů. Současně bylo povinností oprávněného před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitelů na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací od nich získaných, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitelů nebo i z jiných zdrojů. Platí, že spotřebitelský úvěr poskytne jen tehdy, pokud z výsledků tohoto posouzení vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet, přičemž při posuzování vychází především z informací poskytnutých spotřebitelem. Poskytovatel úvěru se však nemůže spoléhat pouze na tvrzení spotřebitele. Musí sám vyvinout potřebné úsilí, ke zjištění skutečností, zda spotřebitel bude v budoucnu schopen poskytnutý úvěr splácet, a k prověření spotřebitelových tvrzení. Pouhá ničím nepodložená prohlášení spotřebitele nemohou být sama o sobě kvalifikována jako dostatečná, nejsou-li podepřena žádnými doklady (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1As 30/2015-39). Daná povinnost posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr je citovaným zákonem ukládána poskytovateli, a to pod sankcí neplatnosti smlouvy v případě, že tak poskytovatel neučiní. Důsledkem nesplnění této povinnosti věřitele dle zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30. 11. 2016, je absolutní neplatnost smlouvy.
11. Nutnost zkoumat, zda poskytovatel spotřebitelského úvěru respektoval shora citovaná ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru plyne z již ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR (např. rozsudek sp.zn. 33 Cdo 2178/2018, rozsudek sp.zn. 33 Cdo 201/2018) i Nejvyššího správního soudu ČR (např. rozsudek sp.zn. 1 As 30/2015), výslovně ji zdůraznil Ústavní soud ČR ve svém nálezu sp.zn. III. ÚS 4129/18 ze dne 26. 2. 2019, kdy uvedl, že „poskytovatel úvěru, kdy dlužník je v postavení spotřebitele, má jednoznačnou povinnost prověřit spotřebitelovu schopnost plánovaný úvěr splatit. Uložením a řádným splněním této povinnosti přitom není chráněn jen samotný dlužník (spotřebitel) a věřitel jako poskytovatel úvěru, ale také v širším pojetí sama společnost jako taková“. Nezkoumá-li obecný soud, zda úvěrující při poskytnutí spotřebitelského úvěru prověřil schopnost úvěrovaného plánovaný úvěr splatit, zasáhne tím do základního práva spotřebitele na soudní ochranu zaručeného v článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
12. Odvolací soud má s ohledem na popsany zjištěný skutkový stav věci za to, že v daném případě nelze mít za splněnou povinnost oprávněného uloženou mu zákonem jakožto poskytovateli spotřebitelského úvěru řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací. S odkazem na shora uvedené shledal úvěrovou smlouvu absolutně neplatnou.
13. Odvolací soud shledal důvody pro zastavení exekuce i v neplatnosti exekučního titulu-rozhodčího nálezu.
14. V posuzovaném případě rozhodčí smlouva povolává k rozhodování sporů mezi účastníky [REDACTED].
15. Rozhodčí smlouva sice v tomto řízení obsahuje přímé určení rozhodce ad hoc, ale dlužník nemohl mít sebemenší vliv na výběr rozhodce. Přitom je nepochybné, že rozhodčí smlouva

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

představuje adhezní smlouvu a že dlužník neměl možnost uzavřít smlouvu o úvěru samostatně bez rozhodčí smlouvy.

16. Odvolací soud již ve svých předchozích rozhodnutích vysvětlil, že obdobné rozhodčí smlouvy byly uzavřeny neplatně, a to s ohledem na poměr závislosti rozhodce vůči oprávněnému (sp.zn. 27 Co 11/2017 odvolacího soudu), s ohledem na úročení úvěru (sp.zn. 22 Co 66/2017 odvolacího soudu) a s ohledem na oba předpoklady (sp.zn. 18 Co 125/2017 a sp.zn. 18 Co 56/2018 odvolacího soudu).
17. Odvolací soud odkazuje též na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 7. 2014, sp.zn. 30 Cdo 2401/2014, v němž Nejvyšší soud ČR citoval z nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 24. 10. 2013, sp.zn. III. ÚS 562/12, ve kterém bylo vyloženo, že „ustanovení spotřebitelských smluv nebo smluvních podmínek, která jsou formulářově předtištěna a neumožňují jednoznačně slabší straně jejich modifikaci, v sobě skýtají možnost vyvolání nepříznivých následků na straně spotřebitele, který je z povahy věci slabší smluvní stranou. Smluvní ujednání v podobě zajištění blankosměnkou, smluvní pokuty v hrubě nepřiměřené výši za krátkodobé prodlení s platbou splátek, je třeba v soudních sporech podrobovat posouzení, zda nejsou v rozporu s dobrými mravy. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že spotřebitel smlouvu podepsal a s podmínkami smlouvy souhlasil (viz též nálezní sp.zn. I. ÚS 199/11).“ Podobnou optikou je třeba podle Nejvyššího soudu ČR pohlížet také na uzavřené rozhodčí smlouvy či rozhodčí doložky. Pokud by totiž spotřebitel neměl prakticky žádnou možnost v procesu uzavírání rozhodčí smlouvy či doložky podílet se určitým způsobem na tvorbě jejího obsahu, neboť celá smluvní situace by byla postavena kategoricky na závěru, že je zde pro spotřebitele – chce-li dosáhnout poskytnutí určité půjčky, resp. úvěru - pouze jediná možnost, a to zcela a bezvýhradně akceptovat návrh na uzavření rozhodčí smlouvy (doložky) učiněný podnikatelem, tedy včetně podnikatelem určeného rozhodce, pak by stěžít bylo možno hovořit o tom, že i za takto popsáné skutkové a právní konstelace by byly naplněny podmínky na ochranu spotřebitele coby (presumované) slabší smluvní strany. Ve skutečnosti by se totiž jednalo o podnikatelem předem nastavená kritéria vůči spotřebiteli, zde i v otázce určení konkrétních jmen rozhodců, bez jakékoli možnosti spotřebitele spolupodílet se na obsahu takové rozhodčí smlouvy či doložky. Co do důsledku by se tak jednalo o stav obdobný formulářovým smlouvám. Pak by se v takové situaci stěžít mohlo jednat o kritéria, která souzní se smyslem a účelem právní úpravy a judikatury na úseku ochrany spotřebitele.
18. Odvolací soud předpokládá, že Ústavní soud při vydání nálezu sp.zn. III. ÚS 4084/12 znal právní úpravu účinnou v době uzavření tam posuzované úvěrové smlouvy mezi CREDIT FINANCE, a.s. a stěžovatelkou (§ 267 odst. 3 obchodního zákoníku), podle níž neplatnost úvěrové smlouvy nemá vliv na platnost rozhodčí doložky (smlouvy), netýkají-li se důvody neplatnosti přímo této rozhodčí doložky (smlouvy). Přesto Ústavní soud dovodil neplatnost tamější rozhodčí smlouvy, která jinak netrpěla ústavněprávními vadami, a to v souvislosti s úvěrovou smlouvou s úročením 79% p.a. (RPSN 115,32 % p.a.). Oprávněný v nyní posuzované věci požadoval po povinných také náklady spotřebitelského úvěru, které zahrnovaly jednak úrok, jehož procentuální výše nebyla ve smlouvě uvedena a další poplatky bez reálného protiplnění mající za následek RPSN úvěru 230,4% ročně (čl. II. odst. 4 smlouvy o úvěru). Nejvyšší soud ČR se k možnosti zastavení exekuce z důvodu nepřiměřenosti rozhodcem přisouzeného plnění přiklonil zcela jednoznačně v usnesení ze dne 20. 5. 2020, sp.zn. 20 Cdo 2884/2019.
19. Podle usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 7. 2013, sp.zn. 31 Cdo 958/2012, nevydal-li rozhodčí nálezní rozhodce, jehož výběr se uskutečnil podle transparentních pravidel, a nemůže-li být akceptovatelný ani výsledek tohoto rozhodování, pak tento rozhodčí nálezní není způsobitelným exekučním titulem ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c/ exekučního řádu, podle něhož by mohla být nařízena exekuce, jelikož rozhodce určený na základě absolutně neplatné rozhodčí doložky (§ 39 obč. zák.) neměl k vydání rozhodčího nálezu podle zákona o rozhodčím řízení pravomoc. Byla-li již exekuce v takovém případě přesto

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

nařízena, resp. zjistí-li soud (dodatečně) nedostatek pravomoci orgánu, který exekuční titul vydal, je třeba exekuci v každém jejím stádiu pro nepřípustnost podle § 268 odst. 1 písm. h/ o.s.ř. zastavit, když zákon o rozhodčím řízení nevyklučuje, aby otázka (nedostatku) pravomoci rozhodce byla zkoumána i v exekučním řízení (přičemž takový závěr platí bez zřetele k tomu, že povinný v rozhodčím řízení neexistenci rozhodčí smlouvy nenamítal).

20. Usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 7. 2013, sp.zn. 31 Cdo 958/2012, sice bylo vydáno ve věci, kde byl návrh na zastavení exekuce podán před 1. 4. 2012, ale Nejvyšší soud ČR v tomto usnesení (vydaném více než rok po zakotvení nového znění § 35 odst. 1 písm. b/ do zákona o rozhodčím řízení) nevyjádřil sebemenší poznámku v tom směru, že právní závěry v něm uvedené nejsou od 1. 4. 2012 nadále použitelné. Namísto toho bylo usnesení schváleno k publikaci do Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek. Důležitější však je, že se Nejvyšší soud ČR přidržel svých závěrů i v pozdějších rozhodnutích, v nichž zamítl či odmítl dovolání podané proti usnesení odvolacího soudu, jímž odvolací soud potvrdil usnesení okresního soudu o zastavení exekuce, aniž předcházelo zrušení rozhodčího nálezu (usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 649/2013, sp.zn. 30 Cdo 1871/2014, sp.zn. 30 Cdo 3396/2014, sp.zn. 26 Cdo 3662/2014, sp.zn. 21 Cdo 4529/2014, sp.zn. 26 Cdo 4657/2014, sp.zn. 30 Cdo 5414/2014). Mezi těmito rozhodnutími Nejvyššího soudu je rozhodnutí, podle kterého lze i v exekučních řízeních zahájených po 1. 4. 2012 z důvodu neplatnosti rozhodčí doložky zamítnout již exekuční návrh (a tím spíš zastavit exekuci podle § 268 odst. 1 písm. h/ o.s.ř.). Nejedná se přitom o žádný exces z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ČR, nýbrž o usnesení sp.zn. 26 Cdo 3662/2014 přijaté následně do Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek (Rc 101/2015). Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 20 Cdo 997/2017 pak již výslovně uvádí, že ustanovení § 35 zákona o rozhodčím řízení nevyklučuje i bez zrušení rozhodčího nálezu možnost zamítnutí exekučního návrhu či zastavení exekuce z důvodu nedostatku pravomoci rozhodce s ohledem na neplatnost rozhodčí smlouvy.
21. Pokud vydal exekuční titul orgán, který neměl z důvodu neplatnosti rozhodčí smlouvy pravomoc k jeho vydání, nelze na základě takového exekučního titulu vést exekuci ani pro tu část pohledávky oprávněného, která se zdá být z hlediska hmotného práva důvodná.
22. Odvolací soud proto ze všech shora uvedených důvodů usnesení okresního soudu ve výročí I. a III. jako věcně správné potvrdil (§ 219 o.s.ř.).
23. Odvolací soud však musel změnit usnesení okresního soudu ve výroku II. (§ 220 o.s.ř.) tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení. Okresní soud totiž přiznal zástupci 2. povinného náklady řízení za 4 úkony právní služby po 1 770 Kč - za převzetí zastoupení, návrh na zastavení exekuce, vyjádření k částečnému zastavení exekuce a nahlížení do rozhodčího spisu. Odvolací soud však úkon spočívající v nahlížení do rozhodčího spisu nepovažuje za účelný úkon právní služby (§ 142 odst. 1 o.s.ř.) ve smyslu § 11 advokátního tarifu, neboť z obsahu spisu vyplývá, že povinný žádal o připojení rozhodčího spisu, a tudíž nebyl zástupce 2. povinného nucen vynaložit náklady na cestu k Okresnímu soudu v Olomouci, přičemž návrh na zastavení exekuce podával již v době, kdy o připojení rozhodčího spisu žádal a již v tomto návrhu na zastavení exekuce bez znalosti rozhodčího spisu namítal konkrétní procesněprávní vady rozhodčího řízení. Druhému povinnému tedy náleží právo na náhradu nákladů řízení dle ust. § 89 exekučního řádu, přičemž náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem – za jeho odměnu za 3 úkony právní služby - převzetí zastoupení, sepsání návrhu na zastavení exekuce a vyjádření k návrhu na částečné zastavení exekuce po 1 770 Kč z tarifní hodnoty 60 286 Kč - 31.400 Kč + 23.886 Kč (20 měsíců po 1.327 Kč) + 5.000 Kč (§ 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a odst. 2 písm. e/ advokátního tarifu), za 3 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a 21 % DPH, celkem 7 514,10 Kč. Povinnost nahradit 2. povinnému náklady řízení před okresním soudem uložil odvolací soud oprávněnému ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř.) k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Němce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

24. Odvolací soud dodává, že nákladový výrok mezi účastníky je v plném souladu s nálezem Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 1707/17.
25. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšnému 2. povinnému přiznal proti neúspěšnému oprávněnému právo na náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 6 252,07 Kč. Náklady sestávaly z nákladů zastoupení advokátem – za jeho odměnu za 2 úkony právní služby - vyjádření k odvolání, a účast na jednání po 1 770 Kč z tarifní hodnoty 60 280 Kč (§ 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. k/, g/ a odst. 2 písm. e/ advokátního tarifu), za 2 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), náhradu za promeškaný čas za 7 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu), cestovné k jednání odvolacího soudu vlakem ve výši 327 Kč a 21% DPH. Povinnost nahradit 2. povinnému náklady odvolacího řízení uložil odvolací soud oprávněnému ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř.) k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Němce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).
26. Ve vztahu mezi oprávněným a 1. povinným nepřiznal odvolací soud žádnému z těchto účastníků právo na náhradu nákladů řízení před okresním soudem (okresní soud opomněl o těchto nákladech rozhodnout) ani právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř.), neboť dle obsahu spisu úspěšnému 1. povinnému ani žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání u Okresního soudu v Chrudimi ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu. O dovolání by rozhodoval Nejvyšší soud ČR. Dovolání je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud.

Pardubice 13. června 2022

JUDr. Alena Pokorná v. r.
předsedkyně senátu